

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma:

Kfv.I.35.131/2026/2.

A tanács tagjai:

Dr. Kalas Tibor a tanács elnöke

Dr. Heinemann Csilla előadó bíró

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit bíró

Dr. Figula Ildikó bíró

Dr. Tóth Kincső bíró

A felperes:

Felperes1

(Cím2)

A felperes képviselője:

Dr. Molnár Árpád Ügyvédi Iroda

(ügyintéző: Dr. Molnár Árpád ügyvéd)

(Cím3)

benyújtó2 ügyvéd

(cím5)

Az alperes:

benyújtó1 Fellebbviteli Igazgatósága

(Cím1)

Az alperes képviselője:

dr. Pető Valéria kamarai jogtanácsos

(Cím1)

A per tárgya:
felülvizsgálata

adóhatósági határozat bírósági

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes 42. sorszám alatt

A felülvizsgálni kért határozat száma:

Fővárosi Törvényszék

107.K.703.332/2024/39. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1990. január 1-én kezdte meg tevékenységét, fő tevékenysége édesség gyártás, 2021. április-június közötti időszakban (a továbbiakban: vizsgált időszak) élelmiszeripari termékek és táplálékkiegészítők gyártásával és kereskedelmével foglalkozott. A felperes a vizsgált időszakban gazdasági tevékenysége ellátásához munkaerő- kölcsönzés keretében vett igénybe munkavállalókat. Gazdasági tevékenységét két fióktelepen települések végzete. A felperes a vizsgált időszakban „munkaerő kölcsönzés szerződés szerint” megnevezéssel számlákat fogadott be a cég2 (továbbiakban: Kft1.) és cég1 -től,

(továbbiakban: Kft2.). A felperes ezen számlák áfa tartalmát az időszaki áfa bevallásában levonható adóként szerepeltette. A felperes a Kft1.-el 2019. december 31-én, míg a Kft2.-vel 2021. április 30. napján kötött munkaerő kölcsönzési szerződést mindkét telephelyére vonatkozóan, mely szerződéseket több alkalommal módosítottak.

[2] Az adóhatóság minkét társaságnál folytatott vizsgálatot. A Kft1.-nél rögzítette, hogy időszaki áfa bevallást nem nyújtott be, áfát és a béreket terhelő adókat, járulékokat nem fizette meg, jelentős adótartozást halmozott fel, továbbá online számla adatszolgáltatási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget. A munkaerő toborzásra igénybe vett ugyancsak felszámolás alatt álló társaság szintén nem tett eleget adó és járulék bevallási, befizetési kötelezettségének. A Kft1. tevékenység folytatásához szükséges tárgyi, személyi feltétellel nem rendelkezett. A Kft1. ügyvezetője csak nevét adta a működéshez, ténylegesen név irányította a társaságot, aki eltiltás hatálya alatt állt. Iratokat az ellenőrzésnek nem adott át.

[3] Az adóhatóság a tényállás tisztázása érdekében a Kft2-nél is kapcsolódó vizsgálatot folytatott. A munkaerő kölcsönző cég székhelye 2020. június 16-tól 2021. január 22-ig egy székhely szolgáltatóhoz volt bejelentve, 2021. január-júliusban időszaki főkönyvi kivonat alapján minimális eszközökkel rendelkezett, készletei nem voltak, követelése, követeléseit, pénzeszközöket és forrásait kimutatta, azonban a főkönyvi tételek főkönyvi kartonok hiányában nem voltak beazonosíthatók. Iratanyagot nem bocsátott az adóhatóság rendelkezésére és a felszámoló tájékoztatása szerint iratanyag hiányában a társaság korábbi tevékenységéről információval nem rendelkezett. A felperessel megkötött szerződésekben a társaság részéről kapcsolattartóként olyan személy volt feltüntetve, aki a társasághoz semmilyen jogcímen nem volt köthető. A munkavállalók felvételében nem döntött, munkakör, munkabér tárgyalásban, munkáltatói jogok gyakorlásában nem vett részt, a bejelentett munkavállalókkal nem találkozott, utasítást nem adott részükre, azokat ez a magánszemély intézte. Hasonlóképpen nem volt ráhatása bankszámla felett, illetve a készpénz kivétele esetén azt azonnal át kellett adnia a bankban más magánszemélynek.

[4] Mindkét számlakibocsátót érintően személyi összefonódásokat tárt fel az alperes, melyeket részletezett határozatának 22-23. oldalain. A két számlakibocsátó által készített szerződés ugyanabban a külalaki formában és ugyanazzal a megfogalmazással került kiállításra.

[5] A fenti tényállások alapján az adóhatóság azt állapította meg, hogy a számlák a munkaerő kölcsönzés tekintetében hiteltelenek, a Kúria 5/2016. (IX.26.) KMK vélemények 1. esetköreként határozta meg.

[6] A felperes terhére így mindösszesen 29.307.000 Ft adókülönbötetet állapított meg, melyből 11.023.000 Ft adóhiánynak, míg 17.751.000 Ft jogosulatlan visszaigénylésnek

minősült. Az adókülönbözlet összege után adóbírságot szabott ki és késedelmi pótlékot számított fel.

[7] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 1702244949 számú határozatával az elsőfokú határozatot helyben hagyta. Álláspontja szerint az elsőfokú adóhatóság helytállóan állapította meg a KMK vélemény 1. esetkörének fennállását, ami nem azt jelenti, hogy munkavállalók nem dolgoztak felperesnél, hanem azt, hogy tevékenységüket nem a számlakibocsátók számláiban szereplő munkaerő-kölcsönzés keretében végezték. Hangsúlyozta, hogy mindkét számlakibocsátóval kapcsolatban az elsőfokú adóhatóság széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, beszerezte a szükséges nyilatkozatokat, megvizsgálta a rendelkezésre álló dokumentumokat, ekként eleget tett a tényállás tisztázási és bizonyítási, valamint indokolási kötelezettségének. Határozatát az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 119. § (1) bekezdésére, 120. § a) pontjára, 127. § (1) bekezdés a) pontjára, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 15. § (3) bekezdésére, 165. § (2) bekezdésére, 166. § (1), (2) bekezdésére, az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. §, 2. §-ra alapította.

A kereset és a védírat

[8] A felperes elsődlegesen az alperesi határozat megváltoztatását kérte akként, hogy abban adó megállapítás ne szerepeljen, másodlagosan az alperesi határozatnak az elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítését, míg harmadlagosan az alperesi határozatnak az elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítését és az elsőfokú adóhatóság új eljárásra kötelezését indítványozta.

[9] Előadta, hogy az alperes nemhogy megcáfolni, de még csak kétségessé sem tudta tenni a munkaerőkölcsönzés megtörténtét. Az alperesi határozat nem tartalmaz tényállást arra sem, hogy mely társaság mikor, hogyan követett el adókijátszást és ezt milyen bizonyíték támasztja alá. Kiemelte, hogy a társaságok és a munkavállalók is megerősítették a kölcsönzés tényét, így legfeljebb a KMK 2. vagy 3. pontjára alapozhatta volna az alperes határozatát.

[10] A munkavállalók nyilatkozatai cáfolták, hogy a felperessel álltak volna munkaviszonyba, ezt az alperes bizonyítékokkal nem támasztotta alá. Az alperes nem rögzített olyan objektív tényeket és bizonyítékokat, amelyek alapján a felperes tudhatott volna az adókijátszásról, és az alperes a felperesi tudatállapotot sem vizsgálta megfelelően, e körben megsértette az Air. 99. § (1) és (2) bekezdését. Valamennyi tényállás kapcsán hivatkozott az Európai Unió Bíróságának az adólevonási jog kapcsán kialakult gyakorlatára, és az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezését kérte.

[11] Az alperes védíratában a felperes keresetének elutasítását kérte a határozatában foglaltak fenntartásával.

Az elsőfokú bíróság döntése

[12] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta.

[13] Az elsőfokú bíróság az 5/2016. (IX.26.) KMK vélemény és annak felülvizsgálatáról szóló 1/2025. (XII.09.) KK véleményt idézve elemezte a gazdasági eseményeket. Hangsúlyozta, hogy a levonási jog anyagi jogi feltételei csak akkor teljesülnek, ha a számla által érintett termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást ténylegesen teljesítették. Ekként a bizonyítás körében az áfa levonásához való jog megtagadásához szükséges és elégséges feltétel, ha az alperes bizonyítja, hogy azon ügyletek, amelyekre a számla vonatkozik, ténylegesen nem kerültek teljesítésre. Annak megítéléséhez, hogy az a számla, amelyre az adólevonási jogot alapozzák, az ügyletet tanúsítja-e, a KMK (KK véleményben kidolgozott elvek mentén) az adóhatóságnak a gazdasági esemény megvalósulásának körülményeit kell vizsgálnia, a számlakibocsátók tárgyi és személyi feltételeinek elemzésével kell állást foglalnia abban a kérdésben, hogy a számlakibocsátó képes volt-e a számla szerinti gazdasági esemény teljesítésére. Ezzel összefüggésben utalt az EUB döntéseire és az azon alapuló kúriai gyakorlatban kialakult és rögzített olyan elemek jelenlétére, amelyek gátját képezik a levonási jog gyakorlásának, így az ügyletek gazdasági racionalitásának hiánya, a tényleges gazdasági kockázat hiánya, a kis mértékű haszonkulcs alkalmazása, az adóminimalizálásra való törekvés, a beszerzésekért történő fizetés fordított útja, személyi összefonódások, a gazdasági esemény nem független felek közötti jellemzőkkel bír, személyi- tárgyi feltételek hiánya, beszállító társaságok dokumentációjának hiánya, eltűnő, utóbb dokumentációk hiánya miatt levizsgálhatatlan vállalkozások, társaságok képviselőinek elérhetetlensége, illetve a gazdasági eseményben résztvevők információk hiánya, részletesen a gazdasági eseményről nyilatkozni nem tudnak.

[14] Hangsúlyozta, hogy a felperes teljességgel figyelmen kívül hagyta azokat a körülményeket, amelyek az áfa levonási jog gyakorlása szempontjából relevánsnak értékelendők. Részletesen ismertette azokat a körülményeket, amelyek olyan objektív körülménynek értékelhetők, amik a gazdasági események hiányát támasztják alá. (ítélet [75-94] bekezdései) Ezen körülmények abból a szempontból rendelkeznek relevanciával, hogy a gazdasági események felek közötti megtörténtének hiányát támasztották alá. Hangsúlyozta, hogy az alperes nem azt vonta kétségbe, hogy a munkavállalók valóban dolgoztak felperes telephelyein, hanem azt vitatta, hogy a munkavégzésre a két számlakibocsátó által nyújtott valós, érdemi munkaerő kölcsönzés keretében került volna sor, és a széles körű bizonyítási eljárás során feltárt tényállás alapján állapította meg a munkaerő kölcsönzés szolgáltatás megvalósulásának hiányát.

[15] Nem osztotta azt a felperesi álláspontot, hogy a felperesnél adóelőny ne jelentkezett volna. Az EUB és a Kúria ítélezési gyakorlatára hivatkozva rögzítette, hogy nincs jelentősége annak, hogy az adólevonási jog gyakorlásával élő adóalany esetében nála jelentkezik-e az adóelőny, amennyiben bizonyíthatóan az adócsalásról tudott, vagy tudnia

kellett volna, és jogszerű az adólevonási jog megtagadása akkor is a számlabefogadónál, ha az értékesítési láncban kimutatható valahol az adóelőny és a számlabefogadó bizonyíthatóan adókijátszás részesévé válik. A felperes meg nem valósult szolgáltatás nyújtás után kívánt adólevonási jogot érvényesíteni, amely a felperest jogszerűtlen adóelőnyhöz juttatta volna. Álláspontja szerint a munkaező kölcsönző cégekkel kapcsolatos alperesi megállapítások jogszerűek voltak, a szükséges mértékben a tényállást feltárták, a tényekből okszerű következtetést vontak le és kimerítően indokolták a nyomon követhető, a megállapított tények és a jogkövetkezmény közötti logikai kapcsolatot. Elemezte a Munka törvénykönyvének a munkaező kölcsönzéssel kapcsolatos irányadó szabályait, és hangsúlyozta, hogy az a törvényi magyarázat értelmében tipikusan átmeneti jellegű, ideiglenes munkaező igények kielégítésére szolgál, amely a megrendelések váratlan megszorodása esetén, vagy egy konkrét project teljesítése érdekében veszi igénybe a kölcsönbe vevő. Ezeket az elemeket is figyelembe véve jogszerűnek minősítette az alperes ezzel kapcsolatos megállapításait.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását kérte.

[17] A felülvizsgálati kérelmének befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa), ab) ac) alpontjai, valamint b) pontja alapján kérte.

[18] Álláspontja szerint a közigazgatási és bírósági eljárás során több olyan eljárási szituáció is kialakult, melyek tekintetében mind az alperesi adóhatóság, mind a közigazgatási bíróság eltért a kialakult joggyakorlattól és bizonytalan volt a jogszabályok értelmezésében, azokat jogellenesen értelmezte. Előadta, hogy a joggyakorlatnak egyértelműnek és egységesnek kell lennie abban, hogy mely esetekben állapítható meg a KK vélemény 1. esetköre szerinti gazdasági esemény hiánya, a felperes a perben milyen bizonyítékokra hivatkozhat saját álláspontjának alátámasztására, az eljáró bíróságnak meddig terjed a kereset elbírálási kötelezettsége, megalapozhatja-e a bíróság az adózó terhére tett megállapítást standardizált elemek nagy számára hivatkozással, hivatkozhat-e olyan iratok hiányára, melyek csatolására iratpótló végzést nem bocsátottak ki, figyelmen kívül hagyhatók-e a kölcsönzött munkavállalók nyilatkozatai, különösen arra vonatkozóan, hogy kivel álltak jogviszonyban, az adóhatóságnak milyen tényállási elemeket kell elkülönítenie és bizonyítania, amennyiben az adózó pozitív tudattartalmára vonatkozóan kíván megállapítást tenni. Szükséges tisztázni, hogy mikor várható el adózótól, hogy a partnere felől részletesebben tájékozódjon. Végezetül megállapítható-e a gazdasági esemény hiánya a felek között, ha a terméket értékesítő társaság nem tudja igazolni a termék eredetét, és a termék értékesítésére csomagküldő szolgáltatás igénybevételével kerül sor.

[19] Kérte továbbá az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését is, mert szerinte a konkrét tényállások kapcsán változatlanul fennáll a hozzáadott értékadóról szóló 2006/112. irányelv (továbbiakban: Héa irányelv) értelmezésének szükségessége.

[20] Álláspontja szerint a jogerős ítélet eltér a Kúria közzétett ítélezési gyakorlatától is. E körben elsőként a Kfv.VI.38.039/2021. döntés [44] pontjának tételére hivatkozott, amely azt fejtette ki, hogy a perben elbírátlan keresetrész nem maradthat. E ponttal összefüggésben részletesen ismertette, hogy szerinte a keresetében mely kereseti hivatkozás elbírálása maradt el.

[21] A Kfv.I.35.358/2018/5. számú döntés [26] és [31] pontjára hivatkozva állította, hogy a jogerős ítélet a Kúria döntésének fenti pontjai ellenére jogsértően állapította meg azt, hogy a felperes nem végzett semmilyen ellenőrzést a beszállító cég tekintetében.

[22] Utalt továbbá arra, hogy a Kfv.I.35.358/2018/5. számú döntésének [27] és [35] pontjától is eltér a jogerős ítélet, mert sem az ítéletben, sem pedig az alperesi döntésben nem szerepelnek objektív körülmények.

[23] A felülvizsgálati kérelmének érdemi részében állította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Kp. 2. § (4), 85. § (1) bekezdését, a Pp. 279. § (1), 346. § (4), (5) bekezdését, az Air. 99. § (1), (2) bekezdését, az Áfa tv. 5. § (1), 6. § (1) bekezdését, 13. § (1) bekezdését, 120. § a) pontját, 127. § (1) bekezdés a) pontját.

A Kúria döntése és jogi indokai

[24] A felülvizsgálati kérelem befogadására – az alábbiakra tekintettel – nincs törvényes lehetőség.

[25] A Kp. 118. § (1) bekezdése alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata,

aa) a joggyakorlat egységének, vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés

miatt indokolt.

[26] A Kúria megvizsgálta a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságával kapcsolatban előadottakat, ám azok alapján a rendkívüli perorvoslati eljárás lefolytatását nem látta indokoltnak.

[27] A Kp. 117. § (4) bekezdésének rendelkezése alapján a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, azonban annak fennállását bizonyítani és azt - a 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti ok kivételével - részletesen indokolni nem kell. A Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. A Kp. 117. § (4) bekezdése valamennyi, a felülvizsgálati kérelemben megjelölt befogadhatósági okhoz indokolási kötelezettséget ír elő, részletesen indokolni azonban csak a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjának ad) alpontjához kapcsolódó befogadási kérelmet kell.

[28] A befogadhatósági ok jogalkotó által megkívánt indokolási kötelezettsége a befogadhatóság kérdésében való döntést segíti elő, a jogalkotó ezáltal lehetőséget ad a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél számára annak kifejtésére, hogy mely indokok mentén tartja szükségesnek a felvetett jogkérdés Kúria általi eldöntését, mert csak így kerülhet abba a helyzetbe a Kúria, hogy a kérelem előterjesztőjének szempontjából vizsgálja a befogadhatóságot.

[29] A Kúria rámutat arra, hogy a Kp. 117. § (4) bekezdése nem teremt alanyi jogot a felülvizsgálati kérelem befogadására, ugyanis a felülvizsgálati kérelemben nevesített befogadási okok alapján annak vizsgálatára kerül sor, hogy a konkrét ügyben felmerült-e olyan kérdés, amely a Kp. 118. § (1) bekezdésének rendelkezései körébe tartozik, ezáltal a felülvizsgálati kérelem befogadását és érdemi elbírálását megalapozza. Kiemeli a Kúria, hogy a befogadásról szóló döntés során nem az egyedi ügyben hozott bírósági határozat jogszerűségét, hanem az egyedi ügy és a jogegység kapcsolatát vizsgálja. Önmagában a felülvizsgálati kérelemmel támadott határozat jogsértő voltára hivatkozás nem alapozza meg a felülvizsgálati kérelem befogadását. A Kúria a befogadhatóság vizsgálata során a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott konkrét jogszabálysértésekről nem foglalhat állást, mert arra a felülvizsgálati kérelmet érdemben elbíráló határozatban van csak lehetőség.

[30] A felperes által nevesített, a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontjába tartozó befogadhatósági ok alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelmet a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében akkor fogadja be, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban még nem foglalt állást, feltéve, hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdés vonatkozásában a bírói gyakorlat nem egységes vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn (7/2023. Jogegységi határozat). Hangsúlyozandó, hogy a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjának első fordulataiban szabályozott befogadási ok az alsóbb fokú bíróságok által hozott határozatok közötti eltérés esetén alapozhatja meg a felülvizsgálati kérelem befogadását. A felperes a befogadhatósági ok indokolásában nem nevesített olyan alsóbb fokú bírósági határozatokat, amelyek felvetnék a joggyakorlat széttartó voltát vagy a jogegység megbomlásának veszélyét, és ilyen határozatokról a Kúriának sincs tudomása. A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjának második fordulata szerinti befogadási ok, a joggyakorlat továbbfejlesztésének a szükségessége akkor indokolja a felülvizsgálati kérelem befogadását, ha a jogerős ítélet által felvetett elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat már kialakult és egységes ugyan, azonban annak követése a körülmények változására tekintettel nem támogatható (Kfv.I.35.542/2021/2., Kfv.37.025/2021/2.), vagy az meghaladottá vált. A Kúriának nem bármely, a felek által feltett jogkérdés megválaszolása a feladata, hanem a felülvizsgálni kért jogerős határozattal érintett körben a jogegység biztosítása.

[31] Miután a felülvizsgálati kérelem a joggyakorlat egységének kialakítását az adólevonási jog gyakorolhatóságával összefüggésben, egyes gazdasági események adójogi minősítése, és a befogadott számlákhoz fűződő adólevonási jog helyes megítélésében jelölte meg, a Kúria rámutat, hogy kiterjedt és egységes joggyakorlattal rendelkezik az adólevonási jog tartalmi és alaki feltételeit illetően, amelynek fő rendező elve, hogy az adólevonási jogot mindig az ügy egyedi körülményei alapján a KMK véleményben kifejtettek és az Európai Unió Bírósága által kimunkált gyakorlat alapján kell megítélni. (Kfv.I.35.151/2022/7., Kfv.I.35.032/2021/8.)

[32] A Kúria már számos döntésében értékelte a KMK vélemény 1. és 2. számú esetkörét, és több határozatában kimondta, hogy maga a KMK vélemény az Európai Unió Bírósága ítéletei alapján kialakult elméleti alapvetések rendszerezése (Kfv.I.35.007/2021/5., Kfv.I.35.009/2021/5.), továbbá, hogy a KMK vélemény 1. és 2. pontja szerinti esetkör értékelése tárgyában a Kúria kialakult gyakorlattal rendelkezik. (A teljesség igénye nélkül például: Kfv.I.35.271/2020/7., Kfv.I.35.457/2020/6., Kfv.V.35.729/2018/7. Kfv.I.35.356/2019/3., Kfv.I.35.239/2020/4.; Kfv.I.35.307/2021/5.; Kfv.I.35.253/2022/7.; Kfv.I.35.090/2022/6.; Kfv.I.35.132/2022/10.; Kfv.V.35.455/2022/11.; Kfv.V.35.068/2023/9., Kfv.V.35.162/2025/6., számú határozatok).

[33] A Kúria az adózótól észszerűen elvárható intézkedések körében is kialakította gyakorlatát. (a teljesség igénye nélkül lásd például: Kfv.I.35.035/2021/7., Kfv.I.35.440/2019/6. számú határozatok.) A Kúria elvi élel mondta ki, hogy az észszerűen elvárható intézkedések köre az adott ügy körülményeitől függ, melynek elbírálása az eljáró bíróság feladata (Kfv.I.35.128/2019/4. Indokolás [30] pont).

[34] Egy ügy tényállásának a KMK vélemény egyes pontjaiba való besorolása az adott ügyben felmerült tények értékelése alapján történik, az nem jog-, hanem ténykérdés. Az elsőfokú bíróság vizsgálta az adókijátszásra, illetve a felperes ahhoz fűződő tudattartalmára vonatkozó tényeket és bizonyítékokat, jogalkalmazása megfelelt a Kúria által követett gyakorlatnak. A Kúria ezért nem észlelt olyan körülményt, amely miatt az uniós esetjogon alapuló, hosszabb idő óta egységes gyakorlata megbomlásának veszélye állna fenn, illetve továbbfejlesztése indokolt lenne.

[35] Társadalmi jelentőségre alapozott ok esetén [Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpont] a befogadási feltétel azt követeli meg, hogy a döntés a társadalom szélesebb körére – legalább áttételesen – jogi hatást gyakoroljon. Felperes felülvizsgálat kérelme azokat a kérdéseket vetette fel, amelyeket a joggyakorlat egységének biztosítása körében előadott, azonban nem támasztotta alá, hogy az egyedi ügyben felmerült probléma a társadalom széles körét érintené, a jogkérdés a saját ügyén túlmutatna, továbbá arra sem hivatkozott, hogy nagy számban lennének folyamatban ügyek ugyanezen jogkérdésekben, amelyek jogszerű megítéléséhez kúriai iránymutatás szükséges. Ennek hiányában a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja szerinti befogadás nem indokolt.

[36] A felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését indítványozta, a HÉA irányelv 168. cikkére hivatkozással. Az EUB CILFIT ügyben (C-238/81. számú ítélet) kifejtett joggyakorlata szerint a bíróság mellőzi az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését azokban az esetekben: ha a kérdés nem releváns, azaz a kérdésre adott válasz nem befolyásolhatná érdemben a jogvita megoldását (relevancia hiánya); ha a felmerült kérdés lényegében megegyezik egy hasonló esetben már előzetes döntés tárgyát képező kérdéssel, az Európai Unió Bíróságának a szóban forgó jogkérdést megoldó kialakult ítélkezési gyakorlata van (a kérdés tisztázott); az uniós jog helyes alkalmazása olyan nyilvánvaló, hogy az a felvetett kérdés megoldásának módját illetően minden észszerű kétséget kizár. A Kúria az EUB döntései alapján kialakított széles és egységes joggyakorlattal rendelkezik az adólevonási jog tartalmi és alaki feltételei értékeléséről, és a jelen ügyben nincs olyan kérdés, amely indokolná a felülvizsgálati kérelemben megjelölt rendelkezésnek az EUB általi ismételt értelmezését. Ennek hiányában a felülvizsgálati kérelem a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ac) alpont alapján sem volt befogadható.

[37] A kereseti kérelem kimerítésének hiányára történő hivatkozás nem ítéltető meg a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontos hivatkozás alapján, mert ez az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási hiba lenne, ami a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja alá sorolandó. A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjának ad) alpontja szerinti befogadási ok tekintetében a Kúria már több határozatában (pl. Kfv.VII.37.807/2025/2.) rámutatott arra, hogy a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelmére, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegésre alapított felülvizsgálat a bíróság tisztességes eljárásának és a közigazgatás tisztességes ügyintézésének a kontrollját jelenti, miként arra is, hogy a befogadásról szóló döntés során a jogerős ítélet érdemi felülvizsgálata nem végezhető el.

[38] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a kereseti kérelem kimerítésének követelményéből és a bíróság indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a fél szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]; 3107/2016. (V. 24.) AB határozat, Indokolás [38]; 3169/2019. (VII. 10.) AB határozat, Indokolás [32]}. Ebből következően az elsőfokú bíróságnak az állított jogszabálysértéssel kapcsolatos kereseti érvelés lényeges elemeit kell megvizsgálnia és e vizsgálatról a jogerős ítélet indokolásában számot adnia. A Kúria megállapította, hogy a felperes a felülvizsgálati kérelemben olyan eljárási szabályszegést nem valószínűsített, amely a jogerős ítélet helytállóságát kétségessé téve, további érdemi vizsgálatot indokolt volna (Kfv.I.35.472/2022/3., Kfv.VII.45.269/2022/2., Kfv.V.35.285/2023/2., Kfv.V.35.129/2024/2.). Önmagában az a körülmény, hogy a felperes a jogerős ítéletben kifejtett bizonyítékértékeléssel nem ért egyet, a befogadást nem teszi lehetővé. Ennélfogva a felperes által kifejtett érvek nem teszik indokolttá a felülvizsgálati kérelem Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjának ad) alpontján alapuló befogadását sem.

[39] A Kp. 118. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a felülvizsgálati kérelem befogadásának akkor lehet helye, ha a jogerős ítélet a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett kúriai határozatban foglalttól eltérő jogértelmezésen alapul. A jogegység követelménye nem absztrakt, hanem mindig konkrét ügyekhez, jogértelmezéshez köthető (Kfv.III.37.108/2022/2., Kfv.III.37.118/2022/2. Kfv.III.37.468/2023/2 Kfv.VI.37.039/2022/2., Kfv.VII.45.159/2022/2., Kfv.VII.45.215/2022/2.).

[40] A Kúria Jogegységi Tanácsa által a Jpe.I.60.002/2021/7. számú határozatban kimunkált ügyazonosság kritériumai szerint „az ügyazonosság több tényező által befolyásolt, összetett jogfogalom, amelyet mindig esetről esetre kell vizsgálni. Nincs ügyazonosság eltérő anyagi jogi háttérű, azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő kérelmet tartalmazó, vagy azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő tényállású közigazgatási ügyek és annak alapján indult közigazgatási jogviták között. Alappal kérdőjelezhető meg az ügyazonosság továbbá: azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő kereseti vagy eltérő felülvizsgálati érvelés esetén”. A Kúria rámutat arra, hogy a felperes által hivatkozott Kfv. I. 35.358/2018./5. számú döntés bár az adólevonási jog gyakorlása kapcsán született, azonban önmagában erre figyelemmel nem összehasonlítható, mert ezekben az ügyekben az alperes által feltárt és bemutatott bizonyítékoknak van döntő jelentősége, súlya, azok összességének értékelése alapján állapítható meg az adólevonási jog gyakorlásának jogszerűsége. Lényegében ezen döntés kapcsán is a felperes az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok mérlegelése körében folytatott tevékenységét támadta, az pedig csak akkor vezethet eredményre, ha a fél által előadottak a kirívóan okszerűtlen értékelést, illetve az iratellenességet valószínűsítik. A Kúria rámutat arra is, hogy a bizonyítékoknak az elsőfokú bíróság általi értékelése és mérlegelése elvi jellegű, a felülvizsgálati eljárásban vizsgálható jogkérdést nem vet fel. A felülvizsgálati eljárásban az elsőfokú bíróság által figyelembe vett bizonyítékok ismételt egybevetésére és értékelésére az általa megállapított tényállás felülmérlegelésére, a következetes bírói gyakorlat szerint – iratellenesség és kirívó okszerűtlenség hiányában – a Kúriának nincs törvényes lehetősége (lásd pl. Kfv.VI.37.478/2017/8., Kfv.I.35.366/2017/4., Kfv.II.37.904/2020/2., Kfv.VII.37.037/2022/2., Kfv.II.37.002/2023/3., Kfv.II.37.052/2023/2.).

[41] A felülvizsgálati kérelem befogadásnak feltételei tehát nem álltak fenn, ezért a Kúria a befogadást a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján megtagadta.

A döntés elvi tartalma

[42] *Önmagában az, hogy a felperes a jogerős ítéletben megállapítottakkal nem ért egyet, az abban foglaltakat vitatja, nem ad alapot a felülvizsgálati kérelem Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont alapján történő befogadására.*

[43] *Az elsőfokú bíróság eljárási hibája miatt előterjesztett befogadási indok a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja nem a b) pontja alapján vizsgálendő.*

Záró rész

[44] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése szerint tanácsban, tárgyaláson kívül, indokolt végzéssel határozott.

[45] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes, ezért a Kúriának az illeték megfizetéséről rendelkeznie nem kellett.

[46] A végzés ellen a Kp. 116. § d) pontja alapján felülvizsgálatnak nincs helye.

Budapest, 2026. június 25.

Dr. Kalas Tibor s.k.

a tanács elnöke

Dr. Heinemann Csilla s.k.

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k.

előadó bíró

bíró

Dr. Figula Ildikó s.k.

Dr. Tóth Kincső s.k.

bíró

bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő